

Σὲ καταλείπω, καὶ εἰς μάτην προσηλῶ
εἰς τοὺς ἠδεῖς σου χαρακτηῆρας τὴν κενὴν
τῶν ὀφθαλμῶν κοτύλην. Ἡ ἀστράπτουσα
μορφὴ σου ἀπεσβέσθη, ὡς τοῦ φθίνοντος
ἐσπέρου σέλας. Τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους σου,
τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὰς εὐτόρνους παρεΐας,
εὕρισκω πλέον μόνον ἄχρου Ἰνδαλμα
εἰς τῆς καρδίας τοὺς μυχοὺς. Τὸν ἔσχατον
δὸς ἀσπασμόν.

ΘΕΟΔΟΤΗ

ᾠ φρίκη!

[Ἄσπάζεται αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον. Ἄντηχεῖ ὁ θόρυβος ἐγγύτερον.
Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνεγείρεται βιαίως.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἄγε, φύγωμεν

Μακρὰν τῶν δολοφόνων!

ΘΕΟΔΟΤΗ, θεωροῦσα ἐν ἀπογνώσει τὸν οὐρανόν.

Πολυεὐσπλαγχνος

Πατὴρ καλεῖσαι, καὶ ἰδοὺ τὰ ἔργα σου.

[Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου, ὅστις ἐπ' αὐτῆς ἐρειδόμενος, μόλις βαδίζει].

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

✧ Τ Α Δ Υ Ο Δ Α Κ Ρ Υ Α ✧

ἈΠΟ τῆ γῆ δυὸ δάκρυα, φενιστὰ μαργαριτάρια,
ἀνέβηκαν κ' ἐστάλαξαν ἴσ τοῦ Πλάστου τὰ ποδάρια.

✧

Κ' εἶπε τὸ ἕνα τρέμοντας ἐμπρὸς ἴσ τὸ θεῖο θρόνον·
«Ἐμένα μ' ἔβγαλ' ἢ καρδιὰ γιὰ τὸ δικό της πόνο.»

✧

Κι' ὁ Πλάστης τ' ἀποκρίθηκεν· «Οὔτε στιγμή μὴ χάνης,
σὺρε νὰ γείνης βάλσαμο τὸν πόνο της νὰ γιάνης.»

✧

Κ' εἶπε τὸ ἄλλο τρέμοντας ἐμπρὸς ἴσ τὸ θεῖο θρόνον·
«Ἐμένα μ' ἔβγαλ' ἢ καρδιὰ γιὰ κάποιον ξένο πόνο.»

✧

Κι' ὁ Πλάστης τ' ἀποκρίθηκεν· «Ἐσὺ μαζὺ μου μείνε,
τῆς εὐσπλαγχνίας τὰ δάκρυα δικά μου δάκρυα εἶναι.»

(1899)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

